

عنوان مقاله:

روش نقد بلاغی فروزانفر در سخن‌وسخنوران

محل انتشار:

مجله ادبیات پارسی معاصر، دوره 8، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

احمد خاتمی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید بهشتی

مریم مشرف الملک - دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید بهشتی

اعظم سعادت - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

سخن‌وسخنوران یکی از اثرگذارترین پژوهش‌های ادبی معاصر در حوزه تاریخ ادبیات و نقد ادبی، تألیف بدیع‌الزمان فروزانفر از استادان و محققان نسل اول دانشگاه تهران است. پژوهش‌های او در حوزه‌های تاریخ ادبیات، نقد ادبی، عرفان و تصحیح متون منجر به بنا نهادن سنت‌های تحقیقی و انتقادی در میان دانشگاهیان شده که اعتبار آن تاکنون برجا مانده است. فروزانفر در سخن‌وسخنوران در ادامه سنت تذکره‌نویسی فارسی، نه تنها با رویکردی علمی-تحقیقی به شرح احوال شعرا با استناد به شواهد متقن پرداخته، بلکه در زمینه نقد ادبی نیز با تکیه بر دانش انتقادی و مبانی نظری بلاغت اسلامی و ایرانی، به نقد بلاغی شعر فارسی به گونه‌ای روشمند و یکپارچه پرداخته است. این پژوهش قصد دارد با هدف بازخوانی سخن‌وسخنوران، با حرکت از روستا ساخت به سوی ژرف ساخت متن، آن الگوی نظری را که نقد شعر برمبنای آن انجام گرفته استنباط، استخراج، طبقه‌بندی و تبیین کند. مؤلف سخن‌وسخنوران توانسته است، خلاصانه، عصاره دانش بلاغت قدما را با یک صورت‌بندی جدید و ساختاری متن‌محور، منسجم و علمی از مبانی نظری به روش‌های عملی و کاربردی نقد تبدیل کند؛ روشی برخاسته از اقتضائات زبان و ادب فارسی، که بر جریان نقد بلاغی در آثار منتقدان دانشگاهی تأثیرگذار بوده است.

کلمات کلیدی:

نقد ادبی، شعر، نقد بلاغی، فروزانفر، سخن‌وسخنوران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1124327>

